

JELEN VELIKOG SRCA

U jednoj je šumi živio kraljevski par. Bili su to jelen i njegova žena košuta. On je bio najveći i najjači jelen u šumi. Svojim ogromnim rogovima mogao je pobijediti bilo koju zvijer iz šume, ali on je prije svega bio pravedan i pošten. Zbog toga su ga svi štovali i šumom je vladao mir. A kraljica? Ona je bila olič enje ljepote i mudrosti. Dok su životinje gledale njezine oči život im se činio tako jednostavnim i lijepim.

Jednoga proljeća u njihov je život ušla njihova najveća radost. Bio je to njihov sin kojeg su dugo čekali, njihov mali princ koji će naslijediti svog oca na šumskom prijestolju.

Sve je izgledalo ljepše nego u bajkama, a hoće li tako i ostati?

Majka je neprestano bila uz princa, možda i malo previše, ali to su poznate neizlječive majčinske bolesti. Pokušavala ga je podučiti svemu svojim mudrim savjetima, a prije svega ljubavi i poštenju jer je htjela da te osobine krasi budućega kralja. Osobito su bili sretni prvi zimski dani. Majka ga je odvela na rub šume odakle se moglo vidjeti naselje ljudi koji su živjeli u blizini šume. Oni bi sve ukrasili s tisuću lampica, a svud bi se čula pjesma i veselje. Majka mu je zatim ispričala o običaju ljudi da slave rođendan svoga Boga i kako su sretni zbog njegova rođenja. Posebno je bila zanimljiva priča o dobroćudnom djedici kojeg zovu Djed Mraz i koji putuje Zemljom u jelenskoj kočiji kako bi svakom djetetu donio poklon.

- Ako budeš jelen velikog srca, možda i ti završiš u toj kočiji. - rekla mu je majka.

Jako mu se svidjela ta pomisao iako baš u potpunosti nije razumio majčine riječi i nije ni slutio kako će ta rečenica obilježiti njegov život. Bili su to dani sreće koji, na žalost, neće još dugo potrajati.

U šumi su se pojavili lovci koji su htjeli rogove šumskoga kralja. Nije im trebalo njegovo meso da prehrane svoju obitelj, nije im trebala njegova koža da naprave odjeću ili obuću svojoj djeci, trebali su im samo njegovi rogovi kako bi pokazali da su važniji i bolji od drugih. Bilo ih je i prije, no ovi su bili najkrvoločniji do sada. I lov je otpočeo.

Šuma je živjela u strahu. Svi su pokušavali potražiti sklonište iako su znali da je kralj glavna meta, a on nije razmišljao o sebi. Htio je zaštititi svoju obitelj i sve životinje u šumi. Ali lov je trajao i trajao. Nemilosrdni su lovci, u nemoći da dođu do kralja, počeli ubijati sve životinje na koje bi naišli. Stradavali su zečevi, lisice, ptice ...

- Moram ovome stati na kraj! - rekao je kralj svojoj ženi.
- Ali kako, to nije poštena borba? - odgovorila je.
- Moram im se predati. - bio je odlučan.

- A što će biti s našim malim princom ?- brinula je majka.
- Ne znam, ja sam kralj ove šume i moram je spasiti ! - bile su njegove zadnje riječi.

Otrčao je i krenuo u susret lovcima. Kraljica je pokušala potrčati za njim kako bi ga odgovorila od tog nauma, ali je on bio preodlučan i prebrz. Izletio je na čistinu i pojurio prema lovcima. Spustio je svoje rogove i krenuo u odlučujući boj. Desetak pušaka je zapucalo i sve je bilo brzo gotovo, kralja više nije bilo. Kraljica je stigla prekasno i da se pozdravi sa svojim mužem. Stala je na rub čistine i odande promatrala nepomično tijelo. Kad su je lovci opazili, odmah su počeli pucati i na nju. Bila im je predaleko da je odmah usmrte, ali ju je ipak jedan metak pogodio i ona je počela obilno krvariti. Odmah je krenula nazad k svom malom princu. Jedva je u tome uspjela. Kad je stigla do njega, već je izgubila toliko krvi da je mogla izgovoriti samo svoje zadnje rečenice.

- Molim te, sine, zapamti sve što sam te učila. Ti moraš jednog dana stati na prijestolje svog oca, moraš biti pošten i voljeti sve životinje ove šume jer jedino tako ona može opstati. Molim te, budi jelen velikog srca. -

Kad si mlad teško je razumjeti riječi koje ti odrasli govore, ali je ovu njezinu zadnju rečenicu zapamtio i bio je siguran da će jednog dana biti jelen velikog srca. Nije ni slutio koliko će to biti teško.

Šuma bez njegova oca više nije bila ona stara. Pravda i poštenje su nestali i to je bilo okruženje u kojem je morao rasti. A teško je voljeti ako te nitko nikad nije volio, teško je ljubiti ako te nitko nikad nije ljubio, teško je biti pošten ako prema tebi nikad nitko nije bio pošten. I tako je princ izrastao u čistu suprotnost svome ocu. Bio je grubijan i pohlepnik koji je svu svoju snagu koristio samo za zlo. Nitko ga nije volio, ali to njemu nije smetalo sve dok su ga se bojali i dok je na taj način dobivao ono što je htio. No jedne zime neke će se stvari ipak promijeniti. Lutajući sam po šumi došao je do onog dijela odakle je sa svojom majkom promatrao ljudsko naselje. Tisuće lampica je svjetlucalo kroz noć, čule su se vesele pjesme i radosna djeca. Sve je to probudilo davno zaboravljene uspomene na majku i one vesele dane djetinjstva. Prisjetio se davno izbrisanih osjećaja koji su nestali iz njegova srca.

- Molim te budi jelen velikog srca. -

Prisjetio se majčinih riječi i pomislio kako je došao trenutak da ih konačno ostvari.

- Ako završim u kočiji Djeda Mraza znači da sam ostvario majčinu želju. Ali kako to ostvariti, što treba tom djedici? Sigurno snažan jelen koji može vući kočiju. Ja

to i jesam, samo to još moram nekako dokazati . Znam , moram pobijediti svakog jelena u ovoj šumi i to će biti dovoljan dokaz. - razmišljao je jelen.

To je bio zaključak do kojeg je došao i bitka je započela. Obilazio je šumu u potrazi za jelenima i započinjao borbu čim bi nekog ugledao. Nije brinuo o tome jesu li to možda djeca ili starci, sa svakim je morao u borbu. Od svih je bio jači i uvijek bi pobijedio. I tako je to trajalo iz dana u dan sve do Božića. Na Božić je otišao do ruba šume i čekao. Vjerovao je da je dovoljno pokazao i da će djedica doći po njega. Gledao je veselje ljudi i čekao. Vrijeme je prolazilo, a njega nije bilo. Sve je utihnulo, ljudi su otišli na spavanje, zora je svitala i on se nije pojavio.

- Možda se nisam dovoljno dokazao. Vjerojatno moram napraviti nešto još veće. Do sljedeće zime ću smisliti nešto bolje. -

I kad su snježne pahulje počele ponovo padati, otišao je do ruba šume kako bi vidio jesu li ljudi počeli pripreme za proslavu Božića. Kad veselje počne, znat će da je vrijeme za novo dokazivanje.

- Znam! Ove godine osim jelena borit ću se sa svim zvijerima u šumi . Neću imati milosti i ovaj put moram uspjeti . -

I bitka je opet počela. Kud god bi prošao, za sobom bi ostavljao krvavi trag. Šuma je bila u užasu. Svi su se skrivali od suludog jelena jer više nitko nije bio siguran. I opet tako do Božića. Na Božić je otišao na rub šume i čekao, a on opet nije došao.

- O djedice, što još moram napraviti? Nema jačeg jelena u ovoj šumi , ali to tebi nije dovoljno.-

Bio je ljut i odlučan da sljedeće zime napravi nešto još veće.

I tako je sa sljedećim pahuljama trebalo odlučiti o novom pothvatu. Baš je u tom trenutku prolazio pored najvećeg stabla u šumi, stoljetnog hrasta kojeg nisu uspjele srušiti ni najveće oluje.

- Znam, srušit ću ovo stablo ! -

I bitka je opet započela. Stanovnici šume su malo odahnuli jer više nisu bili njegove žrtve, ali su se klonili tog dijela šume jer su znali da pored njega uvijek netko može stradati. A bitka je bila žešća od bilo koje do sada. Lupao je rogovima, a rogovi su pucali. Lupao je glavom, a glava je prokrvarila. Rovao je kopitima, a kopita su se poderala.

Izgledalo je kao da će ovu bitku izgubiti, ali je ipak bio ustrajan i drvo je palo. Nakon te bitke više nije ličio na sebe. Izgladnio, bez rogova i snage da se kreće, ipak je otišao do ruba šume čekati svog djedicu. Ljudi su se veselili, djeca su se igrala i svud se čula pjesma. Njegovo je slabo tijelo drhtalo od hladnoće i svaki je tren izgledao kao vječnost.

- Hoće li doći ? - bila je misao koja ga je progonila.

A njega nije bilo. Nije ga dugo bilo.

- Neće doći. - pomislio je i srušio se od slabosti.

I da je mogao sam odlučiti više se nikada ne bi ni digao. Iznevjerio je svoju majku i nikada neće postati jelen velikog srca. No sudbina je ipak htjela drugo. Probudilo ga je dječje veselje i graja. Bilo je to prekrasno božićno jutro i djeca su nakon otvaranja poklona izašla van na igru. Sanjkala su se na obližnjem brijegu i klizala na zaleđenom jezeru. Svi su izgledali jako sretni.

- Svako je dijete dobilo poklon, a djedica me nije trebao. Sve sam upropastio. Oprosti mi majko, bez tebe nisam znao postati ono što sam trebao. - bio je potpuno razočaran u sebe.

No tu njegovu zadnju misao prekinula je čudna buka. Na vrhu brijega neka su djeca htjela napraviti ogromnog snješka. Zakotrljali su grudu snijega i tako pokušali napraviti ogromnu snježnu kuglu koja im je trebala poslužiti za tijelo snješka. No ta je igra iznenada izmakla kontroli kada se jedan dječak slučajno poskliznuo i gurnuo kuglu niz brijeg. Kotrljajući se niz brijeg kugla je postajala sve veća i brža te je jurila prema djeci koja nisu ništa slutila i bezbrižno su se igrala u podnožju. Na sreću, jelen ju je vidio i potrčao prema njoj. Iako je bio shrvan i bez snage, trčao je kao strijela, točno onako kako je njegov otac potrčao u susret lovcima. Djeca su samo primijetila jelena kako suludo trči i već sljedeći trenutak se čuo snažan tresak. Kroz zrak je letjelo tisuće snježnih pahulja nastalih u tom sudaru i izgledalo je kao da sniježi. Djeci u prvi tren baš nije bilo jasno što se dogodilo, ali su brzo shvatili da im je taj jelen spasio živote. Dotrčali su ga otkopati ispod ostataka snijega. Još je uvijek disao i pomislili su da ga možda mogu spasiti. U želji da i oni njemu pomognu otrčali, su po pomoć svojih roditelja i tako je ostao sam na tom brežuljku.

- Iznevjerio sam te majko. Oprosti !-
- Ne, nisi. Napravio si točno ono što bi ona htjela . - progovorio je djedica u crvenom dragajući ga po glavi.

- A tko si ti ? - upita on
- Ja sam onaj kojeg već dugo čekaš. Dođi. - odgovori djedica
- Ali ja sam potpuno strgan i bez snage. -
- Tamo gdje ideš ne treba ti snaga, već samo srce. -
- A jesam li onda dokazao da sam jelen velikog srca -
- O sigurno, ti si jelen s najvećim srcem na Zemlji. - bile su zadnje riječi djedice prije nego što su zajedno krenuli dalje kočijom.

I tako je on konačno završio u kočiji Djeda Mraza i održao svoje obećanje da će postati jelen velikog srca. Njegov put nije bio lagan i bez puno pogrešaka, ali je ipak uspio doći do njegovog kraja. A kada su se roditelji vratili sa svojom djecom do mjesta gdje je ležao jelen, bili su u čudu. Vidjeli su ostatke grude, mjesto gdje je jelen ležao i sve se poklapalo s dječjom pričom, ali njega nije bilo. Vjerovali su da je to još jedno božićno čudo i za sjećanje na taj događaj odlučili su podići mali spomenik tom jelenu koji je spasio njihovu djecu.

Kad je spomenik bio gotov na njega su napisali : " Jelen velikog srca".